

Příprava čsl. trestního zákoníku pokročila do dalšího stadia. Dne 17. února 1936 byly zahájeny v ministerstvu spravedlnosti za předsednictví ministra spravedlnosti Dr. Ivana Dérera porady o upraveném referentském návrhu osnovy čsl. trestního zákona, a to jen o jeho obecné části. Vedle referentů ministerstva spravedlnosti účastnili se porad také zástupcové ministerstva unifikací, ministerstva národní obrany, nejvyššího soudu v Brně a generální prokuratury v Brně. Porady trvaly do 28. února 1936.

Extradiční styk ČSR v roce 1935*) s cizinou jeví se ve statistickém přehledu v oboru ministerstva spravedlnosti takto: a) 162 extradičních případů, z toho 113 vydání z ČSR do ciziny a jen 49 vyžádání z ciziny do ČSR; tu však počet 49 vyžádání je potud kusý, že v něm chybí data o extradicích z Rakouska, s nímž se totiž vyžadovací styk děje pořadem mezisoudním, bez zprostředkování ministerstva spravedlnosti; b) 33 průvozních případů, z toho 20 průvozů naším státem do ciziny a 13 průvozů cizími státy do ČSR; c) 48 případů (97 osob) převzetí trestního stíhání; z toho bylo naším státem převzato trestní stíhání ve 13 případech (16 osob), sami pak jsme požádali domovské státy o převzetí trestního stíhání cizinců u nás se provinivších a uprchlých do svého domovského státu ve 35 případech (81 osob). Bylo tedy extradičních a průvozních případů 195, resp. spolu s převzetím trestního stíhání celkem 243 případů; v roce 1934 činil úhrn 286 případů, v roce 1933 pak 302 případů. Je-li celkový počet v roce 1935 ve srovnání s lety 1934 a 1933 již nižší kvantitativně, přece i rok 1935 vykazoval stále ještě značné procento extradičních věcí obtížných pro politickou povahu. Je pochopitelné, že osoby ze států, v nichž došlo k politickým změnám, hájí se tím, že jsou politickými emigranty a že zasluhují asyly i ve smyslu extradičně právním. Tím se řízení o vydání podle § 59 tr. ř. a § 476 tr. por. komplikuje a protahuje, neboť zjištění a posouzení, jde-li o relativně politický delikt, je vždy obtížné.

V roce 1935 vešla naše republika ve styk s 20 státy, z nichž 4 byly zámořské. Ze 162 extradičních věcí šlo ve 12 případech o zločin vraždy, ve 123 případech o majetkové delikty (44 krádeží, 5 loupeží, 23 zpronevěr, 51 podvodů) a ve 27 případech o různé trestné činy, a to penězokazectví (2), smilstvo (4), veřejné násilí (6), vyhnání plodu (5), křivé svědectví (1), ublížení na těle (3), žhářství (2), zneužití úřední moci (2), dvojženství (1) a devisové provinění (1).

I v roce 1935 byl extradiční styk nejživější se sousedními státy: 126 extradic (143 osob), 30 průvozů a 46 případů (95 osob) převzetí trestního stíhání, a to v tomto pořadí:

1. N ě m e c k o: 65 extradic (76 osob), z čehož je 44 vydání do Německa a jen 21 vyžádání z Německa; 10 průvozů; 14 převzetí trestního stíhání (25 osob).

*) Extradiční statistiku za rok 1932 viz ve Věstníku spol. pro právo trest. 1933, str. 21 a v Soudc. listech 1933, str. 103; za rok 1933 v Právním obzoru 1934, str. 60; za rok 1934 pak ve Věst. spol. pro právo trest. 1935, str. 49 a v Právniku 1935, str. 210.